

Иржикъ тръгналъ къмъ него. На вратата стояли четирма човѣка. Като видѣли Иржикъ, тѣ се приближили къмъ него и радостно го поздравили.

— Ти идешъ при голѣмо щастие! Казали му тѣ. — Нашиятъ господаръ умрѣ бездѣтникъ. Послѣдното му желание бѣше, щото неговъ наслѣдникъ да бѣде първиятъ пѣтникъ, който дойде изъ гората отъ сѣверъ.

Като влѣзълъ въ замъка, Иржикъ билъ поразенъ отъ неговия разкошъ. Изъ градината, прѣзъ отворенитѣ прозорци, се лѣло чудно благоухание.

Показали на новия стопанинъ всички скъпоцѣности на замъка: сребро, злато, безцѣни, блѣстящи камъни. Много слуги се напрѣдваряли да му угаждатъ. Донесли госби и питиета, каквито Иржикъ дори и не билъ сънувалъ. — Въобще, всичко наоколо му приличало на сънъ, макаръ той и да съзнавалъ, че това не било сънъ. Той съзнавалъ сжщо така, че той ималъ достатъченъ умъ да се държи като сжщински господаръ и да не се унижи.

Сутринята трѣбвало да приеме много просители. И видѣло се на Иржикъ тежко и уморително, додѣто изслуша тѣхнитѣ молби. Това било първата сѣнка, която затъмнила щастieto му.

Вечерята отишълъ въ градината, за да подиша благоуханенъ въздухъ. Тукъ усѣтилъ, че станало тежко на сърцето му, ала бърже се съвзелъ. Нѣмало причина да тжгува, когато ималъ всичко, каквото пожелалъ.

Минавалъ день слѣдъ день. Иржикъ се запознавалъ съ хората и всѣки день забѣлѣзвалъ нѣщо неприятно: лъжи, измами, подмилквания. Всичко това помрачило неговата душа.

Често си спомнялъ той за родителитѣ си и за милата, любезна Анушка.

Сега не могълъ той, както на поляната, да лежи на грѣбъ, съ ржцѣ подъ главата и да гледа небето. Постоянно го окръжавали хора, които му били съвсѣмъ чужди.

— У дома азъ работѣхъ, а вечеръ отпочивахъ на поляната, на меката трѣва... Случва се, върнешъ се вечеръ въ кжщи, — какъ вкусни ти се виждатъ скромната чорба и черниятъ хлѣбъ! Не е ли това щастие!...

Скъпо би платилъ той, да може за мигъ да кацне у дома си и види какво става тамъ? Но кжщата била далече; той